

δίας ὑπὸ τῶν Περσῶν εἰς τὸν Κύρην.

Ἡ Μίλητος δὲν εἶναι περίφημος εἰς τὴν ἱστορίαν διὰ μόνον τὰ πλούτη της, ἀλλὰ καὶ ὡς πατρίς τῶν φιλοσόφων Θαλοῦ, Ἀναξιμάνδρου καὶ Ἀναξιμένους, τῶν ἱστοριογράφων Κάδμου καὶ Ἐκαταίου, καὶ τῆς ὁράϊας καὶ πεπαιδευμένης Ἀσπασίας, ἥτις ἔζησεν εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Περικλέους.

Ἡ Μίλητος ἂν καὶ ἔχασε πολλὸ ἀπὸ τὴν προτέραν της δόξαν καὶ σπουδαιότητα ἤκμαζε μέχρι τοῦ Μεσαίω-
νος, ὅτε κατεστράφη ὑπὸ τῶν Τούρκων καὶ ἄλλων βαρβάρων λαῶν τῆς Ἀσίας.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ.

(Ἰδε προηγούμενον ἀριθμὸν)

ΚΕΦΑΛ. ΙΒ'.

«Ἐμπίρδε, κύριε ὑπαξιπστά! » ἐφώναζεν ὁ Ταγματάρχης καὶ ἀμφοτέροι ἐκέντησαν τοὺς ἵππους των καὶ ἀπῆλθον δρομαίως, παρακολουθούμενοι ὑπὸ πολλῶν πυροβολισμῶν, οἵτινες ὁμοῦ ἐπέτυχον οὐδέτερον.

Τὸ δὲ δυστυχὲς θῦμα τῆς ἐπιθέσεως ταύτης ὁ ἱπποκόμος ἔκειτο χαμαὶ νεκρὸς, ἔως οὗτο εὐρέθη ὑπὸ τινων χωρικῶν. Ἀλλ' ἐπειδὴ οὕτε ὁ ἵππος του, οὕτε τὰ χρήματά του εἶχον ἀφαιρεθῆ. ἦτο φανερόν ὅτι ἡ προσβολὴ αὕτη εἶχε σκοπὸν νὰ φονεύσῃ τὸν Γεώργιον καὶ νὰ ἀρπάσῃ τὰ ἔγγραφα.

Μὲ ὅλας τὰς ἄλλας προσπάθειάς τῶν ἐχθρῶν νὰ τὸν συλλαβῶσιν ἢ φονεύσωσιν, ὁ Γεώργιος ἠδυνήθη νὰ παραδώσῃ ὅλους τοὺς φακέλους ἀσφαλῶς. Μὲ ἀναπαυμένην δὲ συνείδησιν ἐπέστρεψεν εἰς τὸ τάγμα του, ἐκτελέσας ἐπιτυχῶς τὴν βασιλικὴν ἐντολήν. Ποίος γνωρίζει ὅποια θὰ ἦσαν τὰ ἀποτελέσματα, ἐὰν τὰ ἔγγραφα ἐκεῖνα ἐπιπτον εἰς χεῖρας τοῦ ἐχθροῦ! Ἐν αὐτοῖς ἐμπεριείχοντο ὁδηγίαι, δι' ὧν ὕστερον ὅλος ὁ Πρωσσικὸς στρατὸς ἀνεφάνη, σύσσωμος καὶ ἀπροσδοκῆτως, ἐνώπιον τῆς Δρέσδης, τῆς πρωτεύουσος τῆς Σαξωνίας, ὁ δὲ Βασιλεὺς τῆς Σαξωνίας ἠναγκάσθη νὰ δραπετεύσῃ εἰς ὀχυρὸν τινα βράχον.

Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ὁ Φριδερίκος ἦτο κύριος βλοκλήρου τῆς Σαξωνίας χωρὶς οὐδὲ ἓνα στρατιώτην νὰ ἀπολέσῃ. Εἰσῆλθεν εἰς Δρέσδην νικητῆς καὶ κατέλυσε ἐκεῖ. Ἄμα ἔφθασεν ἔστειλε νὰ καλέσῃ τὸν Γεώργιον, ὅστις προσελθὼν τὸν εὗρεν ἐν τῇ μέσῃ πολλῶν στρατηγῶν καὶ ἀνδρῶν ὕψλης περιωπῆς, εἰς τὸν κῆπον τῆς οἰκίας, εἰς τὴν ὁποίαν διέμενεν.

Ὁ Φριδερίκος ἐπροχώρησεν ὀλίγα βήματα εἰς προϋπάντησιν τοῦ Γεωργίου καὶ τῷ ἀνεφώνησε μὲ τόνον ἀκουστὸν εἰς ὅλους.

«Ταγματάρχα Βράουν εἶσαι ἄξιος πάσης ἐμπιστο-

σύνης καὶ πεποιθήσεως. Σὲ ὀνομάζω Συνταγματάρχην καὶ λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σοὶ ἀπυνεύμω τὴν ἐνδειξὴν ταύτην τῆς εὐνοίας μου.» Καὶ τοῦτο εἰπὼν, ἔλαβεν ἀπὸ τῶν χειρῶν ἐνδὸς ὑπασιπστοῦ τοῦ παράσημον, τὸ ὁποῖον ἐκρέμασεν ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ Γεωργίου. «Προσέτι σὰς παρακαλῶ,» ἐξηκολούθησε, «νὰ γευματίσητε μαζί μου σήμερον.»

Οὕτως ὁ Γεώργιος διὰ πρώτην φοράν παρεκάθισεν εἰς τὴν ἰδίαν τράπεζαν μὲ τὸν Βασιλέα, τὴν αὐτὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπροβιβάσθη καὶ ἐπαρασημοφορήθη.

Οἱ συνδαιτυμόνες ἐκάθισαν παρὰ τὴν τράπεζαν, εἰς αἵθουσαν, τῆς ὁποίας ἡ μία πλευρὰ ἦτο ἐξ ὕλων, ἔξωθεν δὲ τῶν ὕλων ἐκείνων ἦτο συνηγμένος πολλὸς ὄχλος, περίεργος νὰ ἴδῃ τὸ Βασιλικὸν γεῦμα. Καθ' ἣν στιγμήν ὁ Γεώργιος ἐκάθισεν εἰς τὴν τράπεζαν, εἶδε μεταξὺ τοῦ ἔξωθεν ὄχλου πρόσωπον, πολλὸ γνωστὸν εἰς αὐτόν, τὸ ὁποῖον δὲν ἤλπιζεν ὅτι θὰ ἔβλεπεν ἐκεῖ. Καὶ κατ' ἀρχάς μὲν ἐνόμισεν ὅτι ἠπατώντο οἱ ὀφθαλμοὶ του, ἀλλὰ πάλιν ἐβεβαιώθη ὅτι ἔβλεπε τὸν Γκόττληβ Οὐτρεχτ. Πλήρης δὲ ἀηδίας ἀπέστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς του, ἵνα μὴ βλέπῃ τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον τὸν ἠκολούθει παντοῦ. (ἀκολουθεῖ.)

ΤΑ ΠΡΟΫΛΑΙΑ.

Φαντασθῆτε πρὸς στιγμήν, φίλοι μου, ὅτι ζῆτε εἰς τὰς ἀρχαίας Ἀθήνας τὸ 400 πρὸ Χριστοῦ, καὶ ὅτι μίαν ὥρῃαν ἡμέραν τοῦ θέρους, τὴν 28ην τοῦ Ἀττικοῦ μηνὸς Ἑκατομβαιῶνος, κινεῖτε ἀπὸ τὴν οἰκίαν μὲ τὸν παιδαγωγόν σας, διὰ νὰ ὑπάγητε νὰ ἴδητε τὴν Παναθηναϊκὴν Πομπήν, —τὴν μεγάλην πανήγυριν ἣ ὁποία ἐωρτάζετο εἰς πέντε ἔτη μίαν φοράν.

Κάτω εἰς τὴν ἀγορὰν σχηματίζεται ἡ μακρὰ γραμμὴ τῶν πολιτῶν, ἥτις θὰ ἀναβῇ εἰς τὴν Ἀκρόπολιν νὰ προσφέρῃ εἰς τὴν Ἀθηναίων τὸν νέον πέπλον, τὸν ὁποῖον τῆς ἐκέντησαν τὰ εὐγενέστατα κοράσια τῶν Ἀθηναίων. Ἱππεῖς καὶ ἄρματα, ἱερεῖς καὶ θύματα, γέροντες θαλλοφόροι μὲ κλάδους ἐλαίας, νέοι μὲ ξίφη μυρτοστόλιστα, κανηφόροι παρθένοι μὲ χρυσὰ καλάθια ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἀναβαίνουν μὲ ρυθμικὸν βῆμα τὴν δυτικὴν ὑπώρειαν τῆς Ἀκροπόλεως. Ἡ λαμπρά των γραμμὴ ἀλλοῦ μὲν ἀστράπτει, ὅπου ὁ ἥλιος ἀντανακλάται, ἀπὸ τὰ ὄπλα τῶν νέων, ἀλλοῦ δὲ ἀσπρίζει, ὅπου ὁ ἄνεμος κυμαίνει τὰς λευκὰς στολὰς τῶν ἱερῶν καὶ τὰ φορέματα τῶν κορασίων, ἐνῶ ἐπὶ κεφαλῆς φέρεται ὕψηλὰ ὡς σημαία, ἡ ὡς ἱστίον χρυσοκέντητον ὁ Πέπλος τῆς Θεᾶς. Ὡς χρυσοῦς τις ὄφει ἀναβαίνει ἡ πομπή, ἑωσὺ κρύπτεται ὁ Πέπλος ἀνάμεσα τῶν στύλων λευκῆς κιονο-